

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Bryd frem mit hiertes trang at lindre,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Bryd frem mit hiertes trang at lindre," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56, s. 297*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid125121/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Skal blive møt og sat
Og fri fra syndens vaade,
Den vey har JHesus lagt,
Den vil jeg ogsaa gaac,
Du har det eengang sagt,
Saa lad mig hielpen faac.

6. O søde livets drik,
O lad mig dig dog smage,
Saa faaer mit levnet skik,
Saa kand det dig behage,
O livets kilde, flyd
I sielen altid ind,
Saa er min daglig fryd
Et Gud hengivet sind.

9. Om Oplysningen.

Nr. 102.

Med. Hvo ikkun leder HErren raade.

207

Bryd frem mit hertes trang at lindre,
O arme syndres dag og soel,
Lad ingen forhæng mere hindre
Min indgang til vor naadestocl.
Lad den dog ikke gaac i blinde,
Som vil saa gierne lyset finde.

2. Du ene varst og est og bliver
Den arme verdens rige trøst,
Det vidnesbyrd enhver dig giver,
Som kiender dig, vor øyens lyst,

5, 4: syndens] Spndens Ec. 6, 1. 5: Hvets] Hvets Ec.
Nr. 102. Ec¹⁻⁷. 1, 2: syndres] synders J¹⁻⁷. 2, 1: varst] var J⁶⁻⁷; est] er J⁴⁻⁷.

5, 3: sad] = smat. — 5, 5-6: Hebr. 10, 19-22. — 6, 3: s[sk] ret orden el. præg.
Nr. 102. Oversættelse. Erquickte mich, du Heyl der sündler, L. A. Gotter, Schr. s. 382.
— V. 1 er næsten høit Brorsons værk. — 1, 3-4: Der tænkes på det forhæng, som i templet lukkede for adgangen til det allerhelligste, hvor pagtens ark med nådestolen stod, 2. Mos. 26, 31 fig., se nr. 3, 8. 10. Med vor naade-stoc! menes sikkert Kristus, Rom. 3, 25, se nr. 21, 4. 2; 97, 7, 6; 99, 5, 1.

Saa stor er ingen nød at finde,
Som ikke før din kraft maa svinde.

3. Du gjør det, at de døde høre,
Den blinde faaer sit syn igien,
Den halte friske trin kand gjøre,
Spedalskhed viger for dig hen,
De døde har du aand og livet,
Og alle arme ledske givet.

4. Har du nu før saa vældig øvet
Dit herredømmes store magt,
Hvi gaaer jeg da saa høyt bedrøvet,
O! JESu, tag min siel i agt,
Viis, at du er endnu den samme,
Som satans vælde gjør til skamme.

5. Du seer, hvordan vi gaae i blinde,
Og sandse ey vor siele-sag,
O! lad dog naadens lys oprinde,
Og gjør det i mit herte dag,
At jeg grandgivelig kand kiende
Den vey jeg gaaer, og veyens ende.

6. Oplad og giennemboer mit øre,
Blant dine tiener at staae,
Som u-ophørlig gierne gjøre,
Hvad du ved ordet peger paa,
Ey andet mig at foretage,
End hvad min HERre kand behage. 208

7. Jeg haller, snubler, gaaer i mørke,
Og støder an paa hver en steen,

3, 2: *sit sagn* *sit* *Satan* *Ec.* 5, 1: *gaae* *gaae* *Ec.*

V. 3, som er salmens midtpunkt, gengiver Jesu ord i Mt. 11, 5. De enkelte led i dette udsagn udfoldes i v. 6-10, hvor v. 5 nævner (årdelig) blindhed, v. 6 døvhed, v. 7 halter, v. 8 spedalskhed, v. 9 død, og v. 10 anvender ordene: »Evangelium prædikes for fattige»; de 2 sidste linier i v. 10 bygger på fortættelsen i Mt. 11, 6: »Sålg er den, som ikke forarges på mig.» — 3, 6: *arme* [fattige; *ledske*] huseelse. — 4, 4: *tag i agt* [tag vare på]. — 5, 5: *grandgivelig* [nøjagtig]. — 6, 1: *giennemboer mit øre* [Sl. 40, 7: »du har gennemboet mig ørene» o: ålmet dem.

Ach lad din Aand og store styrke
 Mig give kraft og kæmpe-been,
 Ret frem og stærke trin at gøre,
 Som aldrig lade sig forføre.

8. O hvem kand læge og fordrive
 Mit onde og spedalske sind,
 O søde JEsu! kom at give
 Mig derimod din balsom ind,
 Kun dine vunder kand allene
 Mod den fortvilte jammer tiene.

9. Død er min siel til alt det gode,
 Slet intet veed og mindre kand,
 O lad din kraft den skade bøde,
 Giv saadan ville og forstand,
 At jeg et dydigt træ maa være,
 Som dig utallig frugt kand bære.

10. Jeg fattig er og fuld af plage,
 O naaderige JEsu, kom,
 Og lad mit arme hierte smage
 Dit søde Evangelium,
 At jeg endogsaa her i live
 Maa derved riig og salig blive.

Nr. 103.

Vægter! vil det mørke rige
 Ey bortvige,

8, 4: *den balsom*] *dog noget* EcI-2. 8, 6: *fortvilte*] *fortvoolte* JI-3. 9, 4: *ville*] *vilde* JI.
 Nr. 103. EcI-7.

7, 4-5: Es. 88, 3; Hebr. 12, 12-13. — 7, 5: *ret* [*frem*] lige frem. — 8, 2: se under nr. 88, 1. — 8, 4: *balsom*] balsam som lægemiddel, Jer. 8, 22. — 9, 3: *bøde*] råde bød på. — 9, 5: *dydigt*] godt. — 9, 5: Mt. 3, 8; Joh. 15, 5.

Nr. 103. Oversættelse. Håter! wiew die nacht der sünden, C. F. Richter, Schr. s. 418. — Salmens udgangspunkt er Es. 21, 11-12: »Vægter, hvad siger du om nat-ten? Vægteren sagde: Morgenen er kommen, og det er dog nat.« Men desuden er der ganckling af skriftsteder som Mal. 4, 2; Lk. 1, 78-79; Rom. 13, 12 (*lysets raaben*, 5, 3); Ef. 5, 8, 14, til dels med omvendt fortegn, så det, der i skriftordene er forjættende eller tilskyndende, her står som længselstuld klage eller hen.